

[Egon Jensen.]

genklang i de borgerlige aviser og blandt de borgerlige politikere. Man har blandt disse været ude for det, man kalder en sand trippevals; snart har et blad dementeret og snart bekræftet, og det samme har været tilfældet blandt regeringspartiernes medlemmer.

Statsministeren afviste i en diskussion med hr. J. O. Krag i Studenterforeningen, at der kunne blive tale om forhøjelse af momsen, ligesom man fra anden side i regeringen afviste, at der ville blive tale om en forhøjelse af de direkte skatter, så vi kunne herefter konstatere, at der kun var afgifterne, og ikke mindst punktafgifterne, tilbage. De direkte skatter får jo alligevel, som det er bekendtgjort i pressen, en ganske voldsom forhøjelse fra 1. januar 1970.

Mere forvirrende bliver det, da en af regeringspartierne — man må vel have lov til at sige — temmelig stærke mænd, hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt) så sent som den 5. maj i år i en leder i Fyns Tidende skrev således — jeg citerer:

„Flere blade har på det sidste bragt forlydender om nye forbrugsafgifter på 300-500 mill. kr. Statsministeren har dog erklæret, at noget sådant er nyt for ham. Der synes ikke at være noget påtrængende behov for at stramme skatteskruen mere end allerede sket med nuværende lovgivning. Den nye skattebillet vil blive en meget ubehagelig overraskelse for de fleste, og det næste gys kommer, når kildeskatten indføres. Der er jo ikke grund til ligefrem at plage befolkningen med skorpioner.“

Således skriver hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt), som for nylig udtalte, at det, han sagde, kunne man i hvert fald regne med, og det blev i hvert fald aldrig dementeret. Men nu må vi altså konstatere, at det er lidt svært at fæste lid til de ord, som hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt) siger både i bladet og fra denne talerstol.

Den 4. maj skriver Berlingske Tidende bl. a.:

„Men derudover bør regeringen ikke ofre tankevirksomhed på en forhøjelse af allerede eksisterende afgifter og gennemførelsen af nye.“

Og videre hedder det:

„Det kan slet ikke være nødvendigt at give befolkningen en tredje chokbehandling i form af afgiftsforhøjelser.“

Og endelig skriver venstrebladet Sjællands Tidende den 3. maj:

„Man kører tilsyneladende videre i samme skure og kender kun det ene middel: øgede skatter og afgifter.“

Se, disse citater var ikke fra januar måned 1968 eller fra året forud, de er ganske friske, og i hvert fald fra før valutakrisen satte ind.

Der er ingen forbindelse mellem valutakrisen herhjemme og i udlandet og de foreslåede afgiftsforhøjelser, som også hr. Ivar Nørgaard har været inde på. Selv om regeringen og regeringspartierne vil hævde noget sådant, er kendsgerningen den, som jeg sagde før, at man i måneder før har arbejdet og syslet med planer om en afgiftsforhøjelse, og nu har man åbenbart fået et påskud til eller en slags undskyldning for at gribe til disse foranstaltninger og så fuse dem af i folketinget. Men der er intet påskud, og der er ingen undskyldning for at komme med dem.

Spekulation på det internationale valutamarked kan ikke betinge en stramning på det indenlandske afgiftsområde. Det må være bittert for finansministeren og for regeringen i øvrigt at læse borgerlige aviser i denne tid. Jeg læste i finansministerens fremsættelsestale, at oppositionen på forhånd var negativ. Ja men hvis finansministeren samtidig vil kommentere de borgerlige blade, så er det jo ikke ligefrem positiv indstilling, man dér har. Frederiksborg Amts Avis skrev så sent som i går — jeg citerer:

„Med nogen ret kan oppositionen spørge, om søbekål er denne regerings livret. Når socialdemokratiske regeringer foreslog lignende foranstaltninger, vendte den daværende opposition sig med vægtige argumenter mod en sådan ekstraskat på vigtige dele af produktionsmønsteret. Nu vil regeringen lægge hele vægten af den nye store afgiftsbyrde på transportsektoren.“

Ja, finansministeren har sikkert ikke haft det let i de sidste dage eller i den sidste tid. Han har sikkert gået canossagang fra den ene regeringsgruppe til den anden, ikke én, men flere gange. Finansministeren har sik-